

22 697

Wijziging van de Wet op de accijns in verband met de afschaffing van de fiscale grenzen

MEMORIE VAN ANTWOORD

Ontvangen 18 december 1992

De leden van de fractie van het CDA hebben met instemming kennis genomen van het wetsvoorstel. Ik dank deze leden voor de waardering die zij uitspreken over het feit dat de regering over het onderhavige gecompliceerde wetsvoorstel uitvoerig overleg heeft gevoerd met het bedrijfsleven. Ook de leden van de fractie van de PvdA kunnen met het wetsvoorstel instemmen. De leden van de fracties van de SGP, het GPV en de RPF hebben slechts een paar vragen.

De leden van de fractie van het CDA stellen het op prijs als ook de Eerste Kamer onverwijld geïnformeerd zou worden indien de regering gebruik maakt van de bijzondere bevoegdheden zoals verwoord in het amendement Paulis c.s. (Kamerstukken II 1992/93, 22 697, nr. 14).

Ik kan deze leden mededelen dat van deze bevoegdheid gebruik zal worden gemaakt. De zogenoemde bezemrichtlijn accijns is pas op 14 december 1992 door de Raad aanvaard. Gelet op het zeer late tijdstip waarop de definitieve inhoud van de bezemrichtlijn kwam vast te staan, zullen de noodzakelijke voorzieningen op grond van artikel II, vierde lid, nog voor het eind van het jaar bij ministeriële regeling worden vastgesteld, zodat deze met ingang van 1 januari 1993 in werking kan treden. Ik zal een afschrift van deze regeling sturen naar beide Kamers der Staten-Generaal.

De leden van de fractie van de SGP vragen of ik bereid ben om de Eerste Kamer voor de aanvang van de openbare behandeling de resultaten van de Ecofin-Raad van 14 december te doen toekomen. Ik meen dat ik aan het verzoek van deze leden tegemoet kom door de tekst van de bezemrichtlijn accijns zoals deze is vastgesteld door de Ecofin-Raad van 14 december 1992 bij te voegen.¹

De leden van de fractie van het CDA vragen voorts of de in het desbetreffende artikel opgenomen horizonbepaling (1 januari 1994) niet rijkelijk lang is gezien de uitzonderlijke en ongebruikelijke bevoegdheid, die via het amendement aan de Minister van Financiën wordt toegekend. Ik merk op dat de datum van 1 januari 1994 niet op zichzelf moet

¹ Ter inzage gelegd op het Centraal Informatiepunt onder griffiennr. 109729.

worden gezien. Het tweede lid van artikel II stelt duidelijke beperkingen aan de toepassing van deze bevoegdheid. Of er een tweede bezemrichtlijn, waar deze leden naar vragen, zal komen, kan ik thans nog niet voorzien.

Met betrekking tot vorengenoemd amendement vragen de leden van de fracties van de SGP, het GPV en de RPF of hun conclusie juist is dat ik uiteindelijk hetzelfde heb gedaan als de Tweede Kamer, namelijk de praktische voordelen laten prevaleren boven de staatsrechtelijke bezwaren van de Raad van State. In de nadere memorie van antwoord heb ik aangegeven dat de zeer belangrijke bezwaren van de Raad van State mij ertoe hebben gebracht gehoor te geven aan het advies van de Raad om in plaats van een ministeriële regeling uit te gaan van een algemene maatregel van bestuur. In de nota naar aanleiding van het eindverslag heb ik – mede in verband met het vergelijkbare amendement op wetsvoorstel 22 712 – aangegeven dat ik het oordeel over deze kwestie aan de Kamer zou overlaten. Gelet op het feit dat een amendement van gelijke strekking op het btw-voorstel reeds door de Tweede Kamer was aanvaard en het onderhavige amendement de steun van alle fracties had, heb ik voor de praktische weg van overneming van het amendement gekozen. Het voordeel hiervan is geweest dat daardoor het wetsvoorstel zonder stemming kon worden aanvaard, waardoor het voorstel enkele dagen eerder aan de Eerste Kamer kon worden gezonden.

De leden van de fractie van het CDA vragen een nadere omschrijving van de begrippen actieve en passieve veredeling.

De begrippen zien op economische douaneregelingen in EG-verband die erop zijn gericht om optimaal gebruik te maken van de aanwezige productiecapaciteit.

Bij actieve veredeling is dat de capaciteit in de EG. Daarbij worden grondstoffen of halffabrikaten met vrijstelling van invoerrecht ingevoerd, ten einde na bewerking weer uit de EG te worden uitgevoerd. Door de invoer niet te belasten kan het EG-produkt beter concurreren op de wereldmarkt. Voorwaarde is wel dat de actieve veredeling niet leidt tot concurrentievervalsing binnen de EG.

Bij passieve veredeling wordt juist een beroep gedaan op capaciteit buiten de EG. Bepaalde halffabrikaten worden uitgevoerd om in een derde land te worden afgewerkt. Daarbij gaat het doorgaans om handelingen die binnen de EG niet of niet economisch verantwoord kunnen worden verricht. Bij terugkeer naar de EG wordt dan slechts invoerrecht geheven over de in het derde land toegevoegde waarde. Ook hier geldt de voorwaarde dat toepassing van de regeling niet tot concurrentievervalsing kan leiden.

De leden van de fractie van het CDA hebben gaarne een verduidelijking van de zinsnede «het door een publiekrechtelijk lichaam voor commerciële doeleinden voorhanden hebben van een accijnsgoed» (artikel 2b, eerste lid). Aan welke publiekrechtelijke lichamen moet worden gedacht, zo vragen deze leden.

In antwoord op de opmerkingen van deze leden merk ik het volgende op. De clause «voor commerciële doeleinden» is overgenomen uit artikel 7 van de richtlijn. Deze clause is gebruikt om daarmee aan te geven dat het hier gaat om accijnsgoederen die zullen worden doorgeleverd of, op grond van het tweede lid, in het kader van de onderneming

of het publiekrechtelijke lichaam zullen worden verbruikt. Artikel 2b ziet bij voorbeeld op het door een gemeente of een waterschap betrekken van gasolie voor verwarmingsdoeleinden.

Bij publiekrechtelijke lichamen moet worden gedacht aan het volgende. Volgens Boek 2, Titel 1, van het nieuwe Burgerlijk Wetboek zijn publiekrechtelijke rechtspersonen de Staat, de provincies, de gemeenten, de waterschappen, veenschappen en veenpolders, alsmede alle lichamen aan wie krachtens de Grondwet verordenende bevoegdheid is verleend en voorts andere lichamen aan wie een deel van de overheidstaak is opgedragen, indien hun rechtspersoonlijkheid uit het bij of krachtens de wet bepaalde volgt. Hiermee is naar mijn mening het begrip afdoende omschreven en is een afzonderlijke definitiebepaling niet noodzakelijk. Ook in de Algemene wet inzake rijksbelastingen, waar in artikel 2, eerste lid, onderdeel c, het begrip ondernemingen van publiekrechtelijke rechtspersonen wordt vermeld, is ter zake geen definitiebepaling opgenomen.

De leden van de fractie van het CDA zien gaarne nader toegelicht waarom in artikel 86a, vierde lid, een termijn is genoemd van vier maanden en in het vijfde en zesde lid een termijn van drie jaar.

Indien tijdens het intracommunautaire verkeer van accijnsgoederen onder schorsing van accijns onregelmatigheden of overtredingen worden begaan dient tot invordering te worden overgegaan. In dat geval dient de vraag te worden beantwoord in welke Lid-Staat de accijns verschuldigd wordt. Hiertoe zijn nadere bepalingen opgenomen in artikel 20 van de horizontale richtlijn. Deze bepalingen zijn verwerkt in artikel I, onderdeel WW, van het wetsvoorstel (artikei 86a). De door deze leden genoemde termijnen zijn overgenomen uit de richtlijn. Het derde lid ziet op de gevallen waarin het vervoer in Nederland aanvangt en de onregelmatigheid of overtreding in Nederland plaatsvindt of geacht wordt in Nederland te hebben plaatsgevonden. De accijns wordt dan verschuldigd door de verzender van de accijns-goederen, tenzij binnen de bedoelde termijn van vier maanden wordt aangetoond dat er geen sprake was van een onregelmatigheid of dat de onregelmatigheid of de overtreding daadwerkelijk werd begaan in een andere Lid-Staat. Het vijfde en zesde lid zien op een correctie achteraf; de accijns is al verschuldigd geworden maar achteraf blijkt dat de onregelmatigheid of de overtreding in een andere Lid-Staat is begaan. Het ligt in de rede de termijn waarbinnen nog zo een correctie kan worden toegepast ruim te nemen. De genoemde termijnen zijn overigens dezelfde als die met betrekking tot onregelmatigheden in het communautaire douane-vervoer.

De leden van de fractie van het CDA vragen voorts waarom de in artikel III, eerste lid, bedoelde vrijstelling verleend wordt tot 1 juli 1999. Zij vragen wat hiervan de achtergrond is.

De door deze leden bedoelde vrijstelling – de vrijstelling voor leveringen door tax-free shops – is gebaseerd op artikel 28 van de horizontale richtlijn. Over het al dan niet voortzetten van deze vrijstelling, die eigenlijk niet meer past in een interne markt is langdurig onderhandeld. Gelet op de met de tax-free verkopen samenhangende economische belangen is besloten deze nog voor een beperkte termijn te laten voortduren. De uiteindelijk overeengekomen einddatum van deze vrijstelling heeft derhalve het karakter van een compromis.

De leden van de fractie van het CDA wijzen op een passage in de memorie van toelichting op bladzijde 5 waar is opgemerkt «het in de horizontale richtlijn neergelegde resultaat van de besprekingen is dan

ook een compromis tussen de in de verschillende Lid-Staten geldende regelingen dat daardoor niet beter zal zijn dan de controle-systemen die de afzonderlijke Lid-Staten zelf voor hun eigen grensgebied tot stand hadden gebracht». Deze leden vragen of daaruit geconcludeerd mag worden dat het genoemde compromis qua controle slechter is dan de controle-systemen in de Lid-Staten. Indien die vraag bevestigend zou moeten worden beantwoord zo vragen zij, waarom heeft men de Lid-Staten dan niet vrij gelaten om hun eigen controlesystemen te continueren. In de eerste plaats merk ik op dat de horizontale richtlijn voornamelijk ziet op het intra-communautaire verkeer van accijnsgoederen. De controle op de in- en uitvoer uit en naar Lid-Staten wordt vervangen door het systeem van de horizontale richtlijn. Daar ziet de aangehaalde passage op. Wat betreft het heffingsstelsel en de controle in de afzonderlijke Lid-Staten blijft er een grote mate van vrijheid. Dat geldt ook voor de controle op de accijnsgoederen nadat deze met toepassing van het communautaire stelsel zijn overgebracht. Het compromis-karakter van de communautaire regeling ziet derhalve voornamelijk op de wijze waarop het stelsel voor het intra-communautaire verkeer aansluit op de afzonderlijke stelsels van de Lid-Staten en de eisen die aan het intra-communautaire verkeer worden gesteld. Het gaat daarbij niet zo zeer om een compromis tussen betere en slechtere systemen maar om de mate waarin voornamelijk administratief gecontroleerde stelsels (zoals in Nederland) en voornamelijk fysiek gecontroleerde stelsels zijn samengevoegd tot één stelsel. Wat Nederland betreft behoeven wij niet af te wijken van de weg die met de invoering van de Wet op de accijns is ingeslagen.

De leden van de fractie van het CDA vragen naar de stand van zaken met betrekking tot een oplossing voor de zogenoemde A-B-C-transacties en met betrekking tot het overleg met het bedrijfsleven.

In de nota naar aanleiding van het eindverslag heb ik aangegeven dat de oplossing in de richting zou gaan van het verlenen van een vergunning voor een «fictieve accijnsgoederenplaats». De kwestie is inmiddels bestudeerd en een in de vorengenoemde ministeriële regeling op te nemen bepaling ter zake is gereed. Deze bepaling komt erop neer dat, in afwijking van artikel 40, eerste lid, van de Wet op de accijns, in bepaalde gevallen als vergunninghouder voor een accijnsgoederenplaats kan worden aangemerkt een persoon die niet beschikt over een plaats waar accijnsgoederen worden vervaardigd dan wel opgeslagen. Het betreft hier handelaren in minerale oliën en personen die optreden als tussenpersoon ten behoeve van vergunninghouders van een accijnsgoederenplaats waar minerale oliën worden vervaardigd dan wel opgeslagen. De lijn van deze oplossing is in overeenstemming met de ter zake door het bedrijfsleven naar voren gebrachte wensen en is inmiddels ook met het bedrijfsleven besproken.

Naar aanleiding van de vraag van de leden van de fractie van het CDA naar de hoofdlijnen van de door de Europese Commissie gedane voorstellen met betrekking tot de fiscale behandeling van biobrandstoffen merk ik het volgende op.

Het voorstel van de Commissie strekt ertoe de accijnzen op de uit landbouwprodukten gewonnen brandstoffen (biobrandstoffen) op communautair niveau te verlagen tot ten hoogste 10% van het in de Lid-Staten geldende tarief van de accijns voor de met de desbetreffende biobrandstof gelijk te stellen conventionele koolwaterstoffen. Op deze wijze wordt beoogd de biobrandstoffen een economisch perspectief te bieden. Op een vrije markt zullen biobrandstoffen in beginsel niet kunnen

concurreren met fossiele brandstoffen, aangezien de voortbrengingskosten van biobrandstoffen structureel op een hoger niveau liggen dan die van conventionele brandstoffen. De Commissie ziet een rechtvaardiging voor een dergelijke fiscale stimulans in de door haar gesignaleerde positieve milieu- en energiebalans van de inzet van biobrandstoffen. Daarnaast is de Commissie van mening dat haar voorstel past in de doelstelling van het gemeenschappelijk landbouwbeleid, die erop is gericht voor de landbouwproductie toepassingsmogelijkheden buiten de levensmiddelensector te vinden. De Raad heeft, dit in antwoord op de desbetreffende vraag van deze leden, nog geen aanvang gemaakt met de beraadslagingen over dit voorstel.

De leden van deze fractie vragen aan de regering te reageren op de brief van Wegvervoer CVO d.d. 8 december, gericht aan de leden van de Eerste Kamer, met betrekking tot de voorgenomen extra verhoging van de dieselaccijns ter compensatie van de in 1993 vooralsnog niet in te voeren pleziervaartuijgenbelasting.

Omtrent de specifieke beweegredenen voor de tijdelijke verhoging van de dieselaccijns met 1 cent verwijs ik naar de beantwoording van gelijklopende vragen van Uw Kamer in het voorlopig verslag bij wetsvoorstel 22 873 (Belastingplan 1993). In de brief van Wegvervoer CVO wordt voorts aangegeven dat deze verhoging in strijd zou zijn met het Convenant Milieumaatregelen Wegvervoer. Ik deel die mening niet. Ten tijde van het afsluiten van het convenant werd verondersteld dat de EG-harmonisatie van de dieselaccijns zou leiden tot een uniform tarief, gebaseerd op het Europees gemiddelde. De harmonisatie heeft nu echter vorm gekregen door een systeem van minimumtarieven waaraan de Lid-Staten ten minste moeten voldoen. De verhoging van de dieselaccijns zorgt ervoor dat ook Nederland hieraan voldoet. Daarbij blijft de dieselaccijns in Nederland nog ruim onder het Europees gemiddelde. Dit maakt het naar het oordeel van de regering mogelijk om, zonder in strijd te komen met het convenant, de accijns op dieselolie met 10 cent structureel en 1 cent tijdelijk te verhogen. De leden van de fractie van de PvdA kunnen met het voorstel instemmen, al vrezen zij dat, meer nog dan bij de wijziging van de btw in verband met de afschaffing van de fiscale grenzen, hier de vrees is gerechtvaardigd dat, omdat de tarieven nog niet zijn geharmoniseerd, een systeem wordt ingevoerd dat kansen biedt voor de «vrije jongens».

Met betrekking tot deze vrees merk ik het volgende op. Het is inderdaad zo dat het nieuwe stelsel op zich zelf kansen biedt om accijns-goederen in andere Lid-Staten aan te schaffen. Het afschaffen van de fiscale grenzen betekent voor de consument een vergroting van zijn mogelijkheden in het doen van bestedingen voor eigen gebruik in andere Lid-Staten. Dit gevolg juich ik zonder meer toe. Voor zover «vrije jongens» synoniem staan voor accijnsfraudeurs meen ik dat hun kansen er minder rooskleurig voor staan. Het op een communautaire leest geschoeide controlesysteem voor de accijns is, ook voor veraccijnsde goederen, naar mijn mening voldoende solide om de frauderisico's tot aanvaardbare proporties terug te brengen. Deze risico's zijn – anders dan deze leden veronderstellen – naar mijn mening niet groter dan de frauderisico's voor de btw. Daarbij dient te worden bedacht dat bij de heffing van de accijns een globaal evenwicht bestaat tussen de specifieke frauderisico's enerzijds en het in vergelijking met de btw stringentere controlesysteem anderzijds. Op te verwachten nieuwe initiatieven van de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer in verband met de invoering van een accijns op kerosine kan ik, in antwoord op de door de leden van de fracties van de SGP, het GPV en de RPF

dienaangaande gestelde vraag, mededelen dat hieromtrent nog nader zal worden overlegd. Op de uitkomsten daarvan wil ik thans liever niet vooruitlopen.

Mijn bij de mondelinge behandeling van dit wetsvoorstel in de Tweede Kamer gedane toezegging dat ik bereid ben mijn steentje in dezen in Brussel wat meer direct bij te dragen, moet worden gezien in het kader van de binnen het kabinet gemaakte werkafspraken in verband met het EG-overleg met betrekking tot het terugdringen van de luchtverontreiniging door de luchtvaart. Hierbij droegen mijn inspanningen met betrekking tot het in de accijnsheffing betrekken van kerosine een flankerend karakter ten opzichte van het door de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer en de Minister van Verkeer en Waterstaat gevoerde beleid. Vanuit de fiscaliteit zal ik ter zake een bijdrage leveren in het kader van de Nederlandse inbreng in de toekomstige EG-evaluatie(s) van de vrijstellingen van de accijnzen van minerale oliën als bedoeld in artikel 8 van de Structuurrichtlijn minerale oliën. Met betrekking tot de handelwijze van België en Luxemburg betreffende de wijnaccijnzen kan ik, de leden van de fracties van de SGP, het RPF en het GPV vragen daarnaar, volgens de laatste informatie het volgende mededelen.

België en Luxemburg zullen in grote lijnen dezelfde tariefstructuur hanteren als Nederland. Wat betreft de tarieven zullen in België gemiddelde tarieven – de aanvullende heffing per 0,1% vol alcohol vervalt – gaan gelden, die globaal overeenkomen met de tarieven in Nederland zoals ze oorspronkelijk zijn voorgesteld. Op zowel vruchtenwijn als druivenwijn met een alcoholgehalte van niet meer dan 8,5% vol zal België echter, in tegenstelling tot Nederland, een nultarief toepassen.

Luxemburg zal voor alle wijn – mousserend en niet-mousserend – een nultarief invoeren. Voor de zogenoemde tussenprodukten zal Luxemburg hetzelfde tarief toepassen als België.

De Staatssecretaris van Financiën,
M. J. J. van Amelsvoort

Richtlijn tot wijziging van Richtlijn 92/12/EEG betreffende de algemene regeling voor accijnsprodukten, het voorhanden hebben en het verkeer daarvan en de controles daarop en tot wijziging van Richtlijn 92/81/EEG

De Raad van de Europese Gemeenschappen,

gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op artikel 99,

gezien het voorstel van de Commissie¹,

gezien het advies van het Europese Parlement²,

gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité³,

overwegende dat het, teneinde ten volle uitvoering te geven aan de regels van Richtlijn 92/12/EEG⁴, noodzakelijk is aan te geven welke gebieden van de Lid-Staten voor belastingdoeleinden behandeld moeten worden als derde landen;

overwegende dat, wanneer accijnsprodukten via EVA-landen van de ene Lid-Staat naar de andere worden verzonden, specifieke voorwaarden dienen te worden vastgesteld betreffende de aangifte tot plaatsing onder de regeling intern communautair douanevervoer door middel van het enig document;

overwegende dat nader bepaald dient te worden dat ook het intracommunautaire verkeer van produkten waarvoor het accijnstarief nul geldt en die niet in het vrije verkeer zijn gebracht, moet plaatsvinden tussen belastingentrepots;

overwegende dat in de mogelijkheid tot wijziging van de leveringsplaat dient te worden voorzien via een wijziging in het administratieve geleidedocument;

overwegende dat de autoriteiten van elke Lid-Staat uiterlijk op 1 april 1993 dienen te beschikken over een elektronische databank met een register van erkende entrepothouders en een register van belastingentrepots;

overwegende dat, ter vereenvoudiging van de administratieve procedures, geen geleidedocument gebruikt dient te worden wanneer geautomatiseerde procedures worden toegepast;

overwegende dat onder een schorsingsregeling in het rechtstreekse verkeer over zee of door de lucht van de ene communautaire haven of luchthaven naar de andere een geleidedocument dient te worden gebruikt;

overwegende dat voor accijnsprodukten die zich in 1992 onder een schorsingsregeling bevinden, bepaald dient te worden dat de accijnzen voor deze produkten daarna geschorst blijven indien de schorsingsregeling niet werd aangezuiverd;

overwegende tenslotte dat om ervoor te zorgen dat de communautaire bepalingen inzake accijns per 1 januari 1993 goed kunnen functioneren

¹ PB nr. C 283 van 31-10-1992, blz. 8.

² Advies uitgebracht op 20 november 1992 (nog niet verschenen in het Publikatieblad).

³ Advies uitgebracht op 24 november 1992 (nog niet verschenen in het Publikatieblad).

⁴ PB. nr. L 76 van 23-3-1992, blz. 1.

Richtlijn 76/308/EEG van de Raad van 15 maart 1976 betreffende de wederzijdse bijstand inzake de invordering van schuldvorderingen die voortvloeien uit verrichtingen die deel uitmaken van het financieringsstelsel van het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw, alsmede van landbouwheffingen en douane-rechten¹ en Richtlijn 92/81/EEG² dienen te worden gewijzigd,

Heeft de volgende verordening vastgesteld:

Artikel 1

Richtlijn 92/12/EEG wordt als volgt gewijzigd

1) artikel 5, lid 2, wordt vervangen door:

«2. Onverminderd de nationale en communautaire bepalingen inzake douaneregelingen worden accijnsprodukten:

– van herkomst uit of met als bestemming derde landen of de in artikel 2, leden 1, 2 en 3, bedoelde gebieden of de Kanaal-eilanden, wanneer zij zich in het verkeer bevinden onder een andere communautaire douaneregeling dan het in het vrije verkeer brengen, of wanneer zij worden binnengebracht in een vrije zone of in een vrij entrepot

of

– wanneer zij via EVA-landen tussen de Lid-Staten worden verzonden overeenkomstig de regeling voor intern communautair douanevervoer, met behulp van het enig document,

geacht zich onder schorsing van accijns te bevinden.

In de in het tweede streepje bedoelde gevallen:

– dient in vak 33 van het enig document de passende GN-code te worden ingevuld;

– dient in vak 44 van het enig document duidelijk te worden vermeld dat het gaat om een verzending van accijnsprodukten:

– moet een afschrift van een exemplaar «nr. 1» van het enig document door de afzender worden bewaard;

– moet een naar behoren van aantekeningen voorzien exemplaar «nr. 5» van het enig document door de geadresseerde aan de afzender worden teruggezonden.»;

2) in artikel 7, lid 2, worden de woorden «daarna worden geleverd of bestemd zijn om te worden geleverd in een andere Lid-Staat» vervangen door '«daarna in een andere Lid-Staat worden geleverd of bestemd zijn om in een andere Lid-Staat te worden geleverd»;

3) artikel 15 wordt als volgt gewijzigd:

a) aan lid 1 wordt de volgende alinea toegevoegd:

«De eerste alinea is van toepassing op het intracommunautaire verkeer van niet tot verbruik uitgeslagen produkten waarvoor een accijnstarief nul geldt.»;

¹ PB nr. L 73 van 19-3-1976, blz. 18.
Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 79/1071/EEG (PB nr. L 331 van 27-12-1979, blz. 10).

² PB nr. L 316 van 31-10-1992, blz. 12.

b) het volgende lid wordt toegevoegd:

«5. Een erkend entreehouder van verzending of diens vertegenwoordiger kan het administratief geleidedocument wijzigen om een andere plaats van levering aan te geven. De bevoegde autoriteit van verzending moet hiervan onmiddellijk in kennis worden gesteld en de nieuwe plaats van levering moet onmiddellijk worden vermeld op de achterzijde van het administratief geleidedocument.»;

4) in Titel III wordt het volgende artikel ingevoegd:

«Artikel 15 bis

1. Uiterlijk op 1 april 1993 beschikt de bevoegde autoriteit van elke Lid-Staat over een elektronische databank die een register bevat van erkende entreehouders of voor accijnsdoeleinden geregistreerde bedrijven alsmede van de als belastingentrepot erkende plaatsen.

2. Het register bevat de volgende gegevens

a) het door de bevoegde autoriteiten aan de personen of plaatsen toegekende registratienummer,

b) naam en adres van de personen of plaatsen,

c) de categorie produkten die de personen voorhanden mogen hebben of mogen ontvangen of die op de plaatsen voorhanden mogen zijn of mogen worden ontvangen,

d) het adres van de bevoegde autoriteiten die voor verdere inlichtingen kunnen worden gecontacteerd,

e) de datum waarop het registratienummer is toegekend en, indien van toepassing, de datum waarop de geldigheid van het registratienummer eindigt.

3. De in de leden 1 en 2, onder a), b), c) en d), bedoelde gegevens worden aan de bevoegde autoriteit van elke Lid-Staat meegedeeld. Wanneer de in lid 2, onder e), beschreven gegevens niet automatisch worden meegedeeld, dienen zij te worden verstrekt op specifiek verzoek van de Lid-Staten. Alle gegevens worden uitsluitend gebruikt om na te gaan of personen en plaatsen erkend of geregistreerd zijn.

4. De bevoegde autoriteit van elke Lid-Staat zorgt ervoor dat de bij het intracommunautaire verkeer van accijnsprodukten betrokken personen bevestiging kunnen krijgen van de overeenkomstig dit artikel vastgelegde informatie.

5. De in welke vorm dan ook krachtens dit artikel meegedeelde informatie is van vertrouwelijke aard. Zij valt onder het beroepsgeheim en geniet de bescherming die overeenkomstig het nationale recht van de ontvangende Lid-Staat voor soortgelijke informatie geldt.

6. In afwijking van lid 5, staat de bevoegde autoriteit van de Lid-Staat die de informatie verstrekt toe dat deze in de Lid-Staat van de verzoevende autoriteit voor andere doeleinden wordt gebruikt, indien, overeenkomstig de wetgeving van de Lid-Staat van de aangezochte autoriteit, die informatie in laatstgenoemde Lid-Staat voor soortgelijke doeleinden gebruikt kan worden.»;

5) artikel 18, lid 1, wordt vervangen door:

«1. Niettegenstaande het eventuele gebruik van geautomatiseerde procedures gaat elk accijnsprodukt dat zich onder de schorsingsregeling in het verkeer tussen de Lid-Staten, met inbegrip van het rechtstreekse verkeer over zee of door de lucht van een communautaire haven of luchthaven naar een andere communautaire haven of luchthaven, bevindt, vergezeld van een door de afzender opgesteld document. Dit document kan een administratief of een commercieel document zijn. Vorm en inhoud daarvan, alsmede de procedure die gevolgd moet worden als het gebruik van het document feitelijk niet passend is, worden vastgesteld volgens de procedure van artikel 24.»;

6) aan artikel 20, lid 3, wordt in fine de volgende zin toegevoegd:

«De Lid-Staten treffen de nodige maatregelen om op te treden tegen overtredingen of onregelmatigheden en doeltreffende straffen op te leggen.»;

7) in artikel 22, lid 2, onder b), wordt de zinsnede «door middel van het in artikel 18, lid 1, bedoelde document» vervangen door «overeenkomstig Titel 111»;

8) in titel VII wordt het volgende artikel ingevoegd:

«Artikel 26 bis

De accijnsprodukten die zich vóór 1 januari 1993 onder een andere schorsingsregeling dan die welke is omschreven in de artikelen 5, lid 2, en 18, lid 1, bevinden en waarvoor deze regeling niet is gezuiverd, worden vanaf deze datum beschouwd als produkten waarvoor de accijnzen zijn geschorst.

In het geval van de schorsingsregeling voor intern communautair douanevervoer blijven de bepalingen die van kracht waren op het tijdstip dat de produkten onder deze regeling werden geplaatst van toepassing zolang deze produkten overeenkomstig de bedoelde bepalingen onder deze regeling geplaatst blijven. In het geval van een nationale schorsingsregeling bepalen de Lid-Staten de voorwaarden en formaliteiten die vanaf 1 januari 1993 gelden voor de zuivering van deze schorsingsregeling.»;

9) in Titel III wordt het volgende artikel ingevoegd:

«Artikel 30 bis

Richtlijn 76/308/EEG wordt als volgt gewijzigd:

1) de titel wordt vervangen door:

«Richtlijn van de Raad van 15 maart 1976 betreffende de wederzijdse bijstand inzake de invordering van schuldvorderingen die voortvloeien uit verrichtingen die deel uitmaken van het financieringsstelsel van het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw, alsmede van landbouwheffingen en douanerechten, evenals van schuldvorderingen uit hoofde van de belasting over de toegevoegde waarde en van bepaalde accijnzen.»;

2) in artikel 2:

a) wordt «e)» vervangen door «f)»

b) wordt na punt d) het volgende punt ingevoegd:

«e) de volgende accijnzen

- accijns op tabaksfabrikaten,
- accijns op alcohol en alcoholhoudende dranken,
- accijns op minerale oliën.».

Artikel 2

Richtlijn 92/81/EEG wordt als volgt gewijzigd:

1) in artikel 2, lid 1:

- wordt punt b) vervangen door «b) produkten van de GN-codes 2707.10, 2707.20, 2707.30, 2707.50, 2707.91.00, 2707.99.11 en 2707.99.19»,

- wordt punt g) geschrapt;

2) artikel 8, lid 8, wordt vervangen door:

«8. De Lid-Staten kunnen de in dit artikel bedoelde vrijstellingen of verlagingen van de accijns ten uitvoer leggen door middel van teruggaaf van betaalde accijns.».

Artikel 3

1. De Lid-Staten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk op 31 december 1992 aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie hiervan onverwijld in kennis.

Wanneer de Lid-Staten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar deze richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de Lid-Staten.

2. De Lid-Staten delen de Commissie de tekst van de belangrijke bepalingen van intern recht mede die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen.

Artikel 4

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te Brussel,

Voor de Raad

De Voorzitter